

«Οἱ γυναῖκες προτιμοῦν τοὺς σκληροὺς», ἡ νέα κωμωδία τῶν κ.κ. Ν. Τσιφόρου καὶ Π. Βασιλειάδη, ποὺ ἀνέβασε ὁ θίασος τῆς Κας Β. Κύρου, δὲν ἐπιδέχεται πολλὰ σχόλια, γιατί δὲν παρ-  
ρουσιάζει κανένα στοιχεῖο νέο καὶ διεγερτικό, γιατί οὐσιαστι-  
κὰ καὶ ποιοτικὰ δὲ διαφοροποιεῖται καθόλου ἀπὸ ὅλα τὰ ἐργά-  
κια τοῦ εἴδους της, ἀπ' ὅλα τὰ θεατρογραφήματα, ποὺ δὲν ἀπο-  
βλέπουν σὲ τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ χαρίσουν «δυὸ ὥρες ἐπιπόλαι-  
της διασκέδασης». Ἐὰν τὸ κοινὸ πραγματικὰ διασκεδάζει ὅταν  
τὰ κωμικά, ἢ δῆθεν κωμικά, θέματα εἶναι ἐντελῶς κενὰ ἀπὸ ὁ-  
ποιαδήποτε πνευματικότητα, ἀπὸ ὁποιαδήποτε οὐσία, εἶναι  
κάτι ποὺ δὲ μοιάζει ν' ἀπασχολεῖ ὀρισμένους συγγραφεῖς καὶ  
θιάσους· ἔχουν σχηματίσει τὴν ἰδέα ὅτι μιὰ μερίδα τοῦ κοινοῦ  
τοποθετεῖται σὲ πολὺ χαμηλὴ στάθμη, καὶ ἡ ἰδέα αὐτὴ τοὺς  
ἔγινε ἔμμονη πεποίθηση, τὴν ὁποία δὲν καταπολεμᾷ οὔτε τὸ  
γεγονὸς ὅτι τὸ κοινὸ πολλὰς φορὲς ἔχει δείξει πὼς ὄχι μόνον δὲν  
παραδέχεται τὴν ὑποτίμησίν του, ἀλλ' ἀντιδρᾷ σ' αὐτήν, πὼς  
εἶναι πολὺ πιὸ πρόθυμο νὰ ὑποστηρίξει μιὰ ἀξιόλογη προσφο-  
ρὰ ἀπὸ ἓνα ἀσήμαντο κατασκευάσμα, πὼς ἔχει βαρεθεῖ τὴ μο-  
νοτονία, τὴ στερεοτυπία καὶ τὴν κουφότητα τῶν φαρσοκωμω-  
διῶν.

Τὸ μόνον ποὺ κάπως διαφοροποιεῖ τὴν κωμωδία τῶν κ.κ.  
Τσιφόρου καὶ Βασιλειάδη ἀπὸ ἄλλα ἀνάλογά της θεατρογρα-  
φήματα εἶναι μερικὲς ἔξυπνες αἰχμὲς στὸ διάλογο, ἀλλὰ καὶ  
αὐτὲς τίς ἔχουμε ξανασυναντήσει στὰ ἐργάκια ποὺ φέρνουν τὴν  
ὑπογραφή τοῦ κ. Τσιφόρου, ἢ στὰ ὁποῖα ἔχει συνεργασθεῖ. Τὴ  
διαφοροποιεῖ φυσικὰ καὶ ἡ ὑπόθεση· ἡ κάθε φαρσοκωμωδία ἔ-  
χει μιὰ δική της ὑπόθεση, ἀλλὰ ἡ ὑπόθεση δὲν ἀρκεῖ ποτὲ μόνον

της για ν' αξιοποιηθεῖ ἕνα ἔργο· δὲν ἀρκεῖ οὔτε ὅταν ἔχει ἀρτιό-  
τητα στὴ σύνθεση κι ἀνάπτυξή της· ἐπαρκεῖ ἀκόμα λιγότερο  
ὅταν δὲν ἔχει σταθερότητα καὶ στερεότητα, ὅταν φανερώνει  
ἐκτυπα ὅτι εἶναι πρόχειρα συναρμολογημένη μὲ ἑτερόκλητα  
συστατικά, καὶ δίνει τὴν ἐντύπωση ἐνὸς ἀσύνδετου μωσαϊκοῦ.

Στὸ «Οἱ γυναῖκες προτιμοῦν τοὺς σκληροὺς» ἀναγνωρί-  
ζουμε εὐδιάκριτα θέματα τοῦ «Ἡμερώματος τῆς Στρίγκλας»  
τοῦ Σαίξπηρ, τοῦ «Τρελοῦ Σαββατοκύριακου» τοῦ Ν. Κάου-  
αρντ καὶ τῶν φιλμ ποὺ περιστρέφονται γύρω ἀπὸ τὴν Ντόλτσε  
Βίτα· τὰ θέματα αὐτὰ δὲν ἔχουν συσφιχθεῖ σὲ μιὰν ἐνότητα· τὸ  
ἀμάλγαμά τους δὲν ἔχει συμπυκνωθεῖ· σχηματίζουν μιὰ παρ-  
δαλότητα, ποὺ ζωηρὰ μᾶς θυμίζει τὸ κοστοῦμι τοῦ Ἀρλεκί-  
νου. Οἱ καταστάσεις, οἱ χαρακτῆρες δὲν ἀποκτοῦν καμιὰ ζων-  
τάνια, ἀλλ' οὔτε κὰν φαινομενικὴ ἀληθοφάνεια.

Ἔτσι, τὸ μόνον ἐνδιαφέρον σημεῖο τῆς παράστασης ἦταν ἡ  
ἐρμηνεία. Αὐτὴ συνολικὰ κύλησε ἄνετα, μὲ γοργότητα καὶ μὲ  
μπρίο. Ἰδιαιτέρα ἀξιοπρόσεκτο ἦταν τὸ πῶς ἐπέτυχαν, προ-  
πάντων ἡ Κ. Μ. Μυράτ, ἡ Κ. Κ. Γώγου, ὁ κ. Χρ. Νέγκας, ὁ  
κ. Δ. Σταρένιος, νὰ διαπλάσουν μὲ ἀφάνταστα ἐπινοήματα, ἂν  
ὄχι χαρακτῆρες—τοῦτο ἦταν ἀκατόρθωτο, μιὰ ποὺ τὸ ὑλικὸ  
ποὺ εἶχαν στὴ διάθεσή τους δὲν ἔδινε τούτῃ τὴ δυνατότητα—  
τουλάχιστον ἀνάγλυφους τύπους.